

[Sigsgaard.]

som vi har pillet ud. Men vi har gjort det for at vise, hvor ubegrundede mange af de såkaldte ben er, og for at få begyndt på den sanering, som bl. a. en række dagblade ivrede for for et par år siden, tror jeg det var. Nu får vi se, om de stadig er opmærksom på problemet, da det faktisk nu er rejst her i folketinget.

Der kunne have været grund til at stille flere ændringsforslag; men det er ikke praktisk muligt for et lille parti, der ikke har adgang til udvalgsarbejdet, især ikke når oplysningerne fra udvalget er så relativt sparsomme, som tilfældet er.

Jeg skal tage ganske enkelte af de øvrige ændringsforslag samt nogle få andre forhold op her.

Det er lige meddelt, at man vil anvende op imod 500 mill. kr. på nye jagere til flyvevåbnet. Mon ikke de fleste vil mene, at det er penge, der er smidt ud i luften, om man så kan sige? For det første er der ikke så forfærdelig mange, der overhovedet mere tror på, at et militært forsvar af Danmark er muligt. Dernæst er de pågældende fly, efter hvad der foreligger, allerede delvis forældede, og de vil i hvert fald være håbløst forældede, inden det sidste er leveret i 1970'erne. Men jeg må sige, at jeg de sidste dage har været meget imponeret af, at det næsten er lykkedes at bilde befolkningen ind, at vi praktisk taget får disse fly forærende. Det, at flyene er forældede, og at man ikke tror så forfærdelig meget på værdien af et forsvar, synes jeg kommer til udtryk, når det ligesom fremgår, at det i høj grad er de økonomiske betingelser forbundet med købet, de fordele, man kan få på det ene eller det andet marked, der har været afgørende for valget af flytype, og ikke udelukkende flyets kapacitet, flyets kvalitet.

Men mange må også undre sig over, at man kan smide hundreder af millioner kroner ud til nogle jagere, uden at ret mange af tingets medlemmer er betænkelige ved det, medens nogle få millioner kroner til skolebørns frirejser giver tingets medlemmer dybe rynker i panden. Besparelserne på frirejserne opgøres til 11 mill. kr.; men det gælder som med så mange andre af besparelserne, at de vel ikke er helt reelle. Har man undersøgt, hvad den reelle besparelse egentlig er? Vil gennemførelsen af nedskæringen f. eks. be-

tyde nogen større personalereduktion? Jeg tvivler stærkt på det. Betyder det, at man kan køre med et færre antal tog? Det bliver nok heller ikke store besparelser, der kommer på den konto. Har man overhovedet regnet de reelle besparelser ud? Jeg er meget bange for, at de står i et grelt misforhold til de store ulemper, der er forbundet med nedskæringen, for det er jo klart, at det er tusinder af børn, der kun havde denne ene mulighed for at få en rejse.

For nogle dage siden løb en debat i offentligheden om kirkebyggeriet. Det blev oplyst, at man f. eks. i Køge Bugt-området, hvor vi nu skal til at skære ned på eller udskyde S-banebyggeriet, planlagde et byggeri af 20 nye kirker. Jeg er enig i, at en sådan aktivitet forekommer direkte stødende i en tid, hvor tusinder mangler børnehavestedsplads, hvor flere ældre end nogen sinde venter på plejehjemstedsplads, og hvor boligkøerne har slået alle hidtidige rekorder. Jeg vil spørge finansministeren, om han ikke er enig i, at der bør holdes igen. Måske kan han fortælle lidt om, hvilke muligheder der er.

Besparelsen på boligfonden er nok det allerdummeste, hvis jeg må bruge det udtryk, regeringen har fundet på. Socialdemokratiets forargelse kan vel for resten ikke være særlig alvorligt ment, for forslaget om en boligfond blev jo fremsat hele tre gange i folketinget i tiden 1961-1966, hvor det hver gang blev afvist næsten hånligt af alle partier, også socialdemokratiet. Nu bryster man sig af boligfonden, som man har strittet imod indtil for kort tid siden. Men vel, boligfonden er en god ting, og nu tror regeringen altså at kunne klare problemerne med 150 mill. kr. pr. år. Heroverfor vil jeg gerne citere Købstadforeningens publikation „Købstadernes fremtidige grænser“ fra 1965, hvor der på side 7 står følgende:

„Såfremt man bygger på oplysninger om bykommunernes jordpolitiske indsats i provinsen i perioden 1956-63, og hvis man tager hensyn til formodningerne om en forøgelse af byarealbehovet pr. indbygger med mindst 50 pct., kræves der til provinsbyernes vækst indtil år 2000 en kommunal investeringsindsats i jord og byggemodning på 25 milliarder kr. eller 3/4 milliard kr. om året.“

Altså 3/4 milliard kr. om året er der behov for. Med de nuværende priser og når man